

lyses dernæst længere ned i Motiverne, at til Bestridelse af disse overordentlige Udgifter „kan der regnes ifkun at ville medgaa 2 Millioner Rb. af de ifølge den foreløbige Lov udstedte 5 Millioner Rb. i Kreditbeviser.“ Det anføres dernæst, at af de 3 tilbagestaaende Millioner tænkes 1 Million at ville behøves til Erstatning for Provenuet af de Aktiver, der ifølge Finantsloven, for indeværende Finantsaar vilde være at realisere, og 2 Millioner tænkes den ærede Finantsminister at optage under Reservecapitalen. Finantsministeren har dernæst i Udvalget skriftlig meddeelt forskjellige Tilkjendegivelser, dette Spørgsmaal vedkommende, hvilke findes aftrykte i Udvalgets Betænkning. Han har der ligeledes anført, at 1 Million er anvendt til extraordinære Udgifter, af hvilke dog kun omtrent Halvdelen vedrørte Udrustningerne; 1 Million var tænkt anvendt til den paa Finantsloven for indeværende Aar tilstedeværende Underbalance, og 1 Million var tænkt at træde istedetfor Salg af Statsaktiver. Det viser sig saaledes, at det, der har fremkaldt Udstedelsen af den foreløbige Lov, nemlig Hensynet til Statens Stilling overfor Udlandet paa den Tid, kun har medført, at der er brugt en mindre Del af det Beløb, som man, da den foreløbige Lov blev udstedt, antog vilde blive en Del større. Nu pleer man altid at sige, at, naar Aarsagen ophører, maa ogsaa Virkningen ophøre, og det forekommer derfor Forslagsstillerne af Forslaget, under Nr. 1, at være det Naturlige, at den foreløbige Lov kun stadfæstes for den Del af Beløbet, som er anvendt til det Diemed, hvorfor Loven blev udstedt. Det Spørgsmaal, om Staten til andre Diemeds Opnaaelse behøver større Summer, og hvorledes de skulle skaffes tilveie, forekommer ikke Forslagsstillerne at staa i nogen direkte Forbindelse med Spørgsmaalet om den foreløbige Lovs Stadfæstelse. Det er jo det Sædvanlige med foreløbige Love, at, naar den Hensigt er opnaaet, i hvilken en saadan Lov blev givet, inden Rigsdagen var traadt sammen, bliver den blot forelagt Rigsdagen til Meddelelse, og det bliver da Rigsdagens Sag, forsaavidt den vil paatale Noget desangaaende, selv at rejse Spørgsmaalet; medens det, naar den foreløbige

Lovs Virkninger strække sig videre, blive nødvendigt for Regjeringen at faa Stadfæstelse paa Loven. Men i alt Fald formene vi, at Stadfæstelsen af den foreløbige Lov kun kan findes at være naturlig og rigtig, forsaavidt den foreløbige Lov er gennemført. Det er til denne Forudsætning, at Forslaget, under Nr. 1, støtter sig. Nu mener den ærede Finantsminister, at, da vi nu engang have faaet en foreløbig Lov, og da vi nu engang have faaet 3 Millioner, som man, dengang den foreløbige Lov blev udstedt, slet ikke tænkte paa at ville fremskaffe, til de Udgifter, hvortil de nu tænkes anvendte, kunne vi benytte den gode Leilighed til at anvende dem dertil. Jeg indrømmer, at det vilde være overmaade nemt for den ærede Finantsminister og for Regjeringen i det Hele at komme til Penge paa denne Maade, men jeg tror ikke, at det vilde være konstitutionelt ønskeligt eller rigtigt. Jeg skulde derfor alene af disse Hensyn tilraade Thinget at vedtage Forslaget under Nr. 1. Men serunden dette er der en anden og meget væsentlig Betragtning, der har ledet Forslagsstillerne til at stille dette Forslag, det Spørgsmaal nemlig, om man gjør rettest i ved en Beslutning af Rigsdagen, af Bevillingsmyndigheden, ved at give Finantsministeren Bemyndigelse til at skaffe disse tre Millioner frem ved at udgive de udstedte Kreditbeviser, skal stadfæste ogsaa det, at det er rigtigt nu for Diebliffet at give 5% Rente ogsaa for disse tre Millioner, eller om det ikke er naturligt, at Finantsministeren, dersom man kom til at maatte erkjende Nødvendigheden af at skaffe disse Pengemidler tilstede, kom til Rigsdagen med et Lovforslag om at udstede Kreditbeviser for 3 Millioner, thi da kom Rigsdagen med Regjeringen til at overveie, om man ikke under de nuværende Forhold kunde faa 4 1/2%. — ja der kunde være Noget, som maasse vilde sige 4%, men jeg vil kun sige 4 1/2% — faa den samme gode Søgning, den samme gode Modtagelse for Kreditbeviser, som man dengang under de meget truende Forhold troede at maatte give 5% af. Alene 1/2% af disse 3 Millioner vilde dog være en Sum af 15,000 Rbl., som det vel er værd at overveie, om man ikke kunde spare. Det er